ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

Το ΖΗΤΗΜΑ τῆς γυναικείας ἡλικίας σχολιάζεται ἀπό τούς ἀναγνώστας ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος, ἡ ὁποία δημοσίευσε «πορτραίτα» διακεκριμένων Ἑλληνίδων. Στεροτύπως ἀναφέρεται ὅτι «ἐγεννήθη εἰς ..., τὴν πόλιν οὐδέποτε τὸ ἔ... Ἀναφέρονται ἐν συνεχείᾳ χρονολογίαι σχετικαί μὲ τὴν ὁσοσημειότητα ἑκάστης γυναικός, ἀλλά πρέπει νὰ καταταχθῇ κανεὶς εἰς ὑπολογισμούς διά νὰ εὕρῃ τὴν πιθανὴν ἡλικίαν σου. Ἔστι, μία ποιήτρια, ποὺ ἐγεννήθη εἰς καθωρισμένην πόλιν, ἀλλὰ ἀκαθόριστον χρόνον. Διαβάζομε ὅτι ἔγραψε ποίημα χαιρετισμόν τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τά... Ἰωάννινα, ἤτοι ἐφεβρουάριον 1913. Λοιπόν εἶναι γεννημένη κατὰ τὴν τελευταίαν δεκάδα τοῦ 19ου αἰῶνος, ἡ τὸ πολὺ ἀρχάς τοῦ εἰκοστοῦ. Τώρα θὰ πρέπει νὰ εἶναι μεταξὺ 65—70 ἐτῶν. Ντροπὴ εἶναι νὰ τὸ πῇ; Καὶ μᾶς βάζει προβλήματα...

□

ΓΡΑΦΕΙ ἡ «Πατρὶς» τῶν Ἰωαννίνων: «Πρὸ ἡμερῶν ἀπέθανεν εἰς τὴν πόλιν μας μία ὑπερεκατονταετὶς ὁ Σουλτάνα Σαπουντζάκη τοῦ Θωμᾶ, ἡ ὁποία ἔστω καὶ μὲ δύο μπαστούνια, περιεφέρετο εἰς τὴν πόλιν ἐπαιτοῦσα. Εἰς τὴν ταυτότητά της —πολὺ παλαιά— ἀναφέρεται ὡς ἔτος γεννήσεως τὸ 1860, ἀλλὰ ὅπως ἔλεγε καὶ ἡ ἴδια καὶ βεβαιώνει καὶ ὁ ἀδελφός της Στράτος Σαπουντζάκης, ἔχει γεννηθῆ τὸ 1852, ὁπότε εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἦτο 113 καὶ εἰς τὴν πρώτην 115. Ἡ Σαπουντζάκη κατήγετο ἐκ τῆς Θεοδωροπόλεως (Σφοῦμπολις) Μ. Ἀσίας καὶ ἔχει ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφήν».

Μία ἀκόμη περίπτωσις ἀποκαρυφώσεως ἡλικίας ἀπὸ τὸ γυναικεῖον φύλον. Καὶ πάλιν καλά, ἀφοῦ ἡ ἐπαῖτις εἶχεν ἀποκρύψει μόνον 8 ἔτη. Προστίθεται ὅτι ἡ κηδεία της ἐγένετο δαπάνῃ τοῦ... Ἐργατικοῦ Κέντρου, χωρὶς νὰ ἐξηγῆται. Ὡς ἄποκρυφος θὰ ἔδει νὰ κηδευθῇ δημοσίᾳ δαπάνῃ. Ἀπὸ τὸ Ἐργατικὸν Κέντρον, μήπως ὡς...ἐργαζομένη ἐπαῖτις;

□

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ τῆς Ἀλεξανδρείας «ΑΧΡΑΜ» ἀγαφέρει τὴν περίεργον αὐτὴν πληροφορίαν: «Τὰ μέλη φυλῆς Βεδουίνων, ποὺ κατοικοῦν εἰς τὴν Λιβυκὴν ἔρημον καὶ βεδαιοῦν, ὅτι εἶναι ἀπόγονοι στρατιωτῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, θὰ μετακινηθοῦν εἰς ἄλλην περιοχήν. Οἱ Βεδουῖνοι αὐτοί, πιστεύουν, ὅτι ἡ φυλή των ἐγκατεστάθη ἐκεῖ, διότι ἠρνήθησαν οἱ πρόγονοί των ν' ἀκολουθήσουν τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς πεζοπορίαν διείσδυσιν εἰς τὴν ἔρημον. Ἡ μετακίνησις ἐπιβάλλεται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, ὅπως ἀπλάθῃ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς περιοχῆς ἀπὸ τὰς νάρκας τοῦ πολέμου, αἱ ὁποῖαι ἀκόμη προκαλοῦν πολλοὺς τραυματισμοὺς κατ' ἔτος. Κατὰ γενομένην ἐπιστημονικὴν ὑπάρχουν εἰς τὴν ἔρημον ἀκόμη περὶ τὰ 11 ἑκατομμύρια νάρκων, ποὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκκαθαρισθοῦν, λόγῳ τῆς ἐντὸς τριετίας διοχετεύσεως ὕδατος ἐκεῖ ἀπὸ τὸ μεγάλο ἔργον τοῦ Νείλου».

□

ΚΑΙ ἀπὸ ξένους καὶ ἀπὸ Ἕλληνας ἔχουν γραφῆ ἄπειρα πράγματα διὰ τὴν φυλὴν αὐτήν. Εἰς ὅλους ἐκαμαν ἐντύπωσιν, παρὰ τὴν μελαμψὴν χροιὰν τῶν μελῶν τῆς φυλῆς αὐτῆς, τὰ ἄγια χαρακτηριστικά των καὶ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς φυλῆς, τελείως διαφορετικὰ τῶν ἄλλων πατριῶν τῆς ἐρήμου. Ἀκόμη, ἡ ἀπὸ αἰώνων μεταβιβαζομένη παράδοσις τῆς καταγωγῆς τῆς φυλῆς ἀπὸ στρατιώτας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Εἶναι ἡ ἰδία παράδοσις, ἡ ὑφισταμένη καὶ εἰς διάφορα σημεῖα τῶν Ἰνδιῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μέλη καὶ τῶν ἰδικῶν αὐτῶν πατριῶν εἶναι κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονοι ἀνδρῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἔχουν δὲ τόσην συνείδησιν τῶν ὅσων λέγουν, ὥστε ὅταν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Β' περιώδευσεν εἰς τὰς Ἰνδίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Ἑλλάδι κατοχῆς, παρουσιάσθησαν εἰς αὐτὸν οἱ ἀρχηγοὶ φυλῶν καὶ πατριῶν, ποὺ διεκδικοῦν τὴν τιμὴν νὰ εἶναι Ἕλληνες, καταγόμενοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὡς συμπατριῶται του. Καὶ ἦσαν πράγματι ὅλοι ἄνδρες μὲ καθαρῶς ἑλληνικὰ χαρακτηριστικά.

□

ΑΝΗΓΡΕΙΛΑΕ μία εἴδησις ἀπὸ τὴν Πράγαν: «Ὁ Τσέχος βιολιστὴς Κάρελ Κόλνες, ἀγανακτημένος γιατὶ τὸ ἀκροατήριό του δὲν ἐκτιμοῦσε ἀρκετὰ τὴν τέχνη του, θέλησε νὰ ἐκδικηθῇ μ' ἕνα πρωτότυπο τρόπο. Χαλάσωσε, λοιπόν, τὶς χορδὲς τοῦ βιολιοῦ του καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὸ ξεκούρδιστο αὐτὸ ὄργανο. Τὸ κοινόν, ὅμως, νόμισε ὅτι οἱ φοβερὲς ἐκεῖνες πασαφωνίες του ἦταν κάποια μοντέρνα σύνθεσι καὶ τὸν χειροκρότησε μὲ ἐνθουσιασμό! Τώρα ὁ Κάρελ προσπαθεῖ νὰ ξαναπαίξῃ καὶ νὰ γράψῃ μερόνατες τὸ «ἀριστούργημά» του!».

Ἀκριβῶς ὅ,τι συμβαίνει κατὰ κανόνα εἰς τὸν τόπον μας, συνέβη μίαν φορὰν εἰς τὴν Πράγαν: Καὶ ἐδῶ μᾶς σεσβίρουν τὰ φθεσρὰ ἰνδιάνικα καὶ μαροκινὰ τραγούδια, ποὺ σὲ ἀναγκάζουν νὰ τσαβδᾶς τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς σου, ὡς ὡραῖαν λαϊκὴν μουσικήν».

— Καὶ τώρα θ' ἀκούσετε ὡραῖες λαϊκὲς μελῳδίες, λέγει ἡ ἐκφωνήτρια εἰς τὸ ραδιόφωνον.

Καὶ ἀκοῦτε μυκηθμοὺς ἀντὶ θοξαρῶν καὶ κλάψες τῆς ζουγκλας, ποὺ ἀποτελοῦν, κατὰ τοὺς ἐκφωνητὰς καὶ ἐκφωνητρίας, λυγμολαλιὲς πονεμένων ψυχῶν.

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

"ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ" - "ΘΥΕΛΛΑ"

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦμεν, ὅτι οἱ κληρωθέντες ἀριθμοὶ τοῦ λαχνοῦ τῆς χοροεσπερίδος μας τῆς 4.3.1965 ἔχουν ὡς ἑξῆς κατὰ σειρὰν κληρώσεως:

2892	1736	3000	2617	303
1297	2643	1890	940	623
1741	1694	844	2083	795
2477	686	1685	998	2363
230	1823	376	1082	2454
1935	2646	2979	2187	1637
1398	2630	475	1058	203
2583	2270	1033	96	342
1994	2749	2432	8	950
131	1839	256	268	1244
11	1341	628	2049	2876
723	2992	2517	116	1108
772	2430	2273	150	2615
1336	514	1163	1854	125
1829	2525			

Οἱ κάτοχοι τῶν ἀνωτέρω λαχνῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» ὁδὸς Φωκαίας ἀριθ. 4 καθ' ἑκάστην καὶ κατὰ τὰς ὥρας 6—7 μ. μ. μέχρι τῆς 20 τρέχοντος μηνὸς πρὸς παραλαβὴν τῶν δώρων των.

(Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ λαχνοῦ)

Εἰς μνήμην

Εἰς μνήμην Ἀγγελικῆς Ροδοπούλου κατέθεσαν ὑπὲρ τοῦ Ὀρφανοτροφείου Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ ἡ οἰκογένεια Δημ. Νικ. Ρδοπούλου δρχ. 1.000, ἡ οἰκογένεια Ἀνδρέου Κ. Ἀλεξανδροπούλου δρχ. 1000 καὶ ἡ οἰκογένεια Κων. Ἀλεξανδροπούλου δρχ. 200.

Ἡ οἰκογένεια κ. Λαβοπούλου κατέθεσεν δραχ. 2.000 εἰς μνήμην Πέτρου Κοτσπούλη ὑπὲρ τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς Κωφαλάλων.

Εἰς μνήμην Εὐγενίας Π. Βασιλοπούλου τὰ παιδιά της κατέθεσαν ὑπὲρ ἀποπερατώσεως τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ἀγυιᾶς 10.000 δραχ., ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ δραχ. 1.000, τοῦ Πτωχοκομείου 1.000, Ἀσύλου Ἀνιάτων 1.000, Χριστιανικῆς Ἰσοπολιτείας 500, Φιλοπτώχου Ταμείου Ἁγίου Νικολάου 500, ἀπόρου ἀσθενοῦς Ε. Κ. 500, Φιλοπτώχου Ταμείου Ἁγίου Κωνσταντίνου Ἀγυιᾶς 500, Οἴκου Τυφλῶν 300, Ζωολόγου Πηγῆς 300, Σχολῆς Κωφαλάλων 300, Μορφωτικοῦ Συλλόγου 300 καὶ Χριστιανικῆς Στέγης 300 δραχ.

Ὁ κ. Κων. Κ. Κανελλόπουλος ἡ Κανέλλος κατέθεσεν δρχ. 500 ὑπὲρ τοῦ Μουσικοῦ ὁμίλου «Ὀρφεὺς» εἰς μνήμην τῶν νεκρῶν ἱδρυτῶν καὶ μελῶν τοῦ ὁμίλου.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀντωνίου Π. Τσιανταφυλλοπούλου κατέθεσαν δρχ. 150 εἰς μνήμην Κούλας Ροδοπούλου ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἡ οἰκογένεια Γεωργίου Τζαβέλλα κατέθεσε δρχ. 200 εἰς μνήμην Κούλας Ροδοπούλου ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Τοῦ θεολόγου κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΑΛΛΗ

Ὁ πραγματικὸς θησαυρός!

Ἀπὸ αὔριον εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν. Τὴν εἴσοδον κάμνομεν ἀπὸ σήμερον Κυριακὴν μὲ τοὺς ὡραίους ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους ποὺ ψάλλομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Θὰ τονίσῃ δὲ ἰδιαζόντως ἡ περικοπὴ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, ἡ ὁποία ἀναγνώσθη ἀπ' ἄμβωνος εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι τμῆμα μικρὸν ἀπὸ τὴν περίφημον ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν τοῦ Κυρίου μας. Ἐκεῖ καταφαίνεται ὁ τρόπος ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἡ μέθοδος τῆς ἀληθοῦς πνευματικῆς καὶ ὁλικῆς νηστείας. Θὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ μὲ ἕνα μέγα ΝΗΙ καὶ ἕνα μέγα ΝΑΙ τὸν ἐξασφαλισμένον καὶ ἀνεξασφάλιστον θησαυρὸν τῆς καρδίας μας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία μας.

Ὄρος ἀπαραίτητος πρὸς συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας ὑπὸ τοῦ οὐρανίου Πατρὸς εἶναι ἡ ἐκ μέρους μας συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν ποὺ μᾶς ἔκαμαν οἱ ἄλλοι. Ἐφ' ὅσον ἐμεῖς δὲν συγχωροῦμεν τὰς ποὸς ἡμᾶς ἁμαρτίας τῶν ἄλλων, οὔτε καὶ ὁ Πατὴρ οὐράνιος θὰ συγχωρήσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς τὰς ἰδικάς μας ἁμαρτίας.

Σοβαραὶ συμβουλαί: «Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ ὅπου οὔτε σὴς, οὔτε βρῶσις ἀφανίζει καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσι».

Τίθεται τὸ ἐρώτημα: Πρέπει νὰ θησαυρίζωμεν τὰ ἀγαθά μας πράγματα, χρήματα, κτήματα ἀξίας; Ἀναμφιβόλως ναί ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι καὶ ὑλικὸν ὄν. Τὰ ὑλικὰ ἀγαθά, κτήματα καὶ χρήματα εἶναι ἀπαραίτητα μέσα εἰς τὴν ζωὴν καὶ μάλιστα μέσα εἰς τὴν σύγχρονην τοιαύτην. Εἶναι χρήσιμα ὡς μέσα καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει πρέπει νὰ γίνωνται σκοπὸς τῆς ζωῆς. Σκοπὸς εἶναι ὁ Θεός, ἡ αἰωνιότης, τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι. Αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουν ὁ πραγματικὸς θησαυρὸς μας καὶ ν' ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων μας. Ἐὰν διαφορετικὰ πράξωμεν θὰ ξεπέσωμεν. Θὰ ἐκτραπῶμεν θὰ ἐκτραπῶμεν τοῦ πραγματικοῦ χριστιανικοῦ σκοποῦ μας. Ἢ ὁ Θεὸς θὰ ζῇ μέσα μας, ὡς σκοπὸς τῆς ζωῆς μας ἢ ἐμεῖς θὰ ἀποθάνωμεν, ὡς πίστις καὶ ἰδεολογία. Ἀλλοίμονο ἐὰν ἀφήσωμεν τὸν σκοπὸν καὶ δοθῶμεν εἰς τὰ μέσα. Ἀντὶ νὰ δεσπόσωμεν τοῦ ἀκοροέστου πόθου τοῦ χρήματος, θὰ γίνωμεν οἱ ταπεινότεροι σκλάβοι του. Ἀλλοίμονο ἐὰν ἀνατρέψωμεν τὴν σχέσιν σκοπῶν καὶ μέσων. Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ χριστιανισμῷ καταρρέει. Ὁ ἀνθρώπινος προορισμός θὰ φαλκιδεύσῃ καὶ θὰ ζητῇ θεραπείαν τῶν ὀρέξεων καὶ τῶν παθῶν.

Ἀναζητήσαμε καὶ ἄλλους δρόμους. Ἐθεοποιήσαμε τὸ χρῆμα, τὰ ὑλικὰ ἀγαθά. Ὁ δι ἀρχὴς μόχθος μας καὶ ἡ ἄσβεστος δίψα μας εἶναι πῶς νὰ πλουτίσωμε μὲ ὅλα τὰ μέσα καὶ πῶς ν' ἀπολαύσωμεν τὴν ζωὴν μὲ ὅλους τοὺς τρόπους. Διώκομεν τὴν χίμαιραν χωρὶς νὰ τὴν συλλαμβάνωμεν. Εἰγίναμε Σίσυφοι ὅλοι χωρὶς νὰ ξεκουραζώμεθα. Τάνταλοι χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ κορέσωμεν τὰς ἐπιθυμίας μας. Τοιοῦτοι καταντοῦν οἱ ἄνθρωποι ἐὰν ἀφεθοῦν εἰς τὰ ἔνστικτά τους, ἐὰν δὲν κάμνουν σκληροὺς ἀγῶνας κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ ἐὰν δὲν καταφεύγουν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν νηστείαν, μὲ τὴν προσευχήν, μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ πρὸς τὸν πάσχοντα πλησίον. Τὸ ἀνέβασμά μας πρὸς τὰ ἀνώτερα ἰδεώδη ἀπαιτεῖ καὶ μόχθον καὶ προσφορὰν καὶ θυσίαν. Θὰ δώσωμεν καὶ θὰ προσφέρωμεν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι μᾶς περιμένουν, πολλοὶ ἀτενίζουν εἰς τοὺς δυναμένους. Δὲν εἴμεθα κύριοι τῶν ἀγαθῶν μας, εἰμεθα οἱ ἀγαθοὶ οἰκονόμοι, οἱ ταμίαι τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ διαχειρισθῶμεν ὅπως Αὐτὸς θέλει τὸ εἰς ἡμᾶς ἀνῆκον. Πρέπει νὰ γίνεται τὸ θέλημά Του ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Πρέπει νὰ γίνωμεθα οἱ συνεργάται Του, εἰς τὸν ἔρχομον τῆς Βασιλείας Του. Πρέπει νὰ ζητῶμεν πρῶτον τὴν βασιλείαν Του καὶ τὴν δικαιοσύνην Του καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θὰ ἀκολουθήσουν. Θὰ ἔλθουν μόνα των. Ἀλλὰ σήμερον τὸ κακὸν ἐπεξετάθη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ, ὅτι τὸ ἰδεῶδες, τὸ χριστιανικὸν καθυστερεῖ.

Τὸ ἄτομον πνίγεται, ξηραίνεται ἡ συνείδησίς του, σκληρύνεται ἡ καρδιά του, μὲ τὸ κυνήγημα τοῦ χρήματος. Καὶ κυττάζει ὅπως — ὅπως γὰ τὸ ἀποκτήσῃ. Τρέμει ἡ ψυχή του νὰ μὴ τὸ χάσῃ, νὰ μὴ ξεπέσῃ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φορτώνεται ὀγκολίθους, διότι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ αὐτὸ τὸ θηρίον ποὺ εἶναι εἰς ἕνα κλουβὶ καὶ ἀπαίνει καὶ αὐτὸς μαζί του μέσα εἰς τὸ κλουβὶ καὶ ἐγκλωβίζεται, διότι νομίζει ὅτι ὑπάρχει θησαυρός, ἐνῶ εἶναι φυλακὴ ἀδιεξόδου. Ὁ γάμος, ὁ θεῖος αὐτὸς δεσμὸς δύο καρδιῶν, τὸ μέγα αὐτὸ μυστήριον, ἡ ὑπάτη εὐτυχία καὶ τελείωσις, γίνεται ἐπιγείρησις ἐμπορική. Πόσον ἐξεπέσαμεν. Καὶ ἡ κοινωνία μὲ τὴν πάλην τῶν τάξεων, ἐγέμισε μίσος καὶ μὲ τοὺς πολιτικοὺς ἀνταγωνισμοὺς κρύβει δόλους ἀπάτας καὶ ἀπειλάς. Παντοῦ κυοφοροῦνται καταστροφαί, ἐπαναστάσεις, σαλεύονται τὰ θεμέλια τῆς ζωῆς, ἀνατρέπονται αἱ ἀξίαι καὶ τὰ ἀγαθά. Κινδυνεύει νὰ λείψῃ ὁ ρυθμὸς καὶ νὰ ἔλθῃ τὸ χάος, ὁ πόλεμος νὰ ἐξαπλωθῇ εἰς ὅλην τὴν γῆν μὲ τὰ τρομερώτερα σύγχρονα ἐξολοθρευτικὰ μέσα.

Διὰ ταῦτα πόσον ἐπίκαιρος εἶναι πάντοτε ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, πόσον σωτήρια τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ καταφύγωμεν διὰ νὰ ἀνανήψωμεν, ὅπως σωθῶμεν καὶ κτίσωμεν ἀυτὶ τὴν κόλασιν τὸν παράδεισον. Λοιπὸν θεῖον ἐγερτήριον σάλπισμα: «Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς... θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ...». Ὅλοι οἱ αἰῶνες ἀπηχοῦν τὸ σάλπισμα αὐτὸ μὲ τὰς μυριάδας τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων, ἡ φύσις ἡ ὁποία ἀφυπνίζεται μέσα ἀπὸ τὸν χειμῶνα, ἡ ἄνοιξις, τὸ τραγούδι αὐτὸ τῆς αἰωνιότητος, ἡ Τεσσαρακοστὴ ἡ Μεγάλη, μὲ τὰς ἑξαίσιας ἀκολουθίας, τοὺς ὄρθρους καὶ τοὺς ἑσπερινούς, τὰ τριώδια, τοὺς Ἀκαθίστους ὕμνους τὰ σεπτὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀγίαν Του Ἀνάστασιν.

Θεία εἰσαγωγὴ εἰς ὅλα: Θησαυρίζετε θησαυροὺς οὐρανίους, χαρίσματα πνευματικά, ἅγια χριστιανικὰ καὶ αἰώνια. Διότι ἐκεῖ ὅπου ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ εἶναι ἡ διάνοια ὑμῶν, μὲ τὴν ἄκακον καρδίαν κα ἀγαθὴν συνείδησιν ὑμῶν.

ΝΙΚ. ΡΑΛΛΗΣ

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΥ 1965

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ συντριπτικὴν ὑπεροχὴν ἔναντι τοῦ ἀμερικανικοῦ καὶ τοῦ σοβιετικοῦ. Εἶναι συνήθεια νὰ φαντάζεται κανεὶς τὸ παρελθὸν ὅταν γίνεται λόγος περὶ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Πρόκειται περὶ λάθους. Ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς δὲν εἶναι μόνον παρελθόν, εἶναι πολὺ περισσότερον παρὸν καὶ μέλλον. Ἐκεῖνο ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσιν τῆς εὐρωπαϊκῆς μειονεκτικότητος εἶναι ἡ διαίρεσή της εἰς κράτη. Ἰδοὺ ἕνα παράδειγμα: Καὶ ὁ τελευταῖος μαθητὴς γνωρίζει ὅτι εἰς τοὺς τελευταίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κατέκτησαν τὴν πρώτην θέσιν καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις τὴν δευτέραν μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους κυριολεκτικὰ συρομένους ὄπισθέν των κατὰ τρόπον ἐπαίσχυντον. Ἂν ὅμως συνενώσετε τὴν Εὐρώπην θὰ ἔχετε τὸ ἑξῆς ἀποτέλεσμα εἰς χρυσὰ μετάλλια: Δυτικὴ Εὐρώπη 36, Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι 36, ἀνατολικὴ Εὐρώπη 32, Σοβιετικὴ Ἕνωση 30. Δυτικὴ καὶ ἀνατολικὴ Εὐρώπη δηλαδὴ ἐξασφαλίζουν 68 χρυσὰ μετάλλια ἔναντι 66 τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως μαζί. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν εἶναι παρελθόν, ἀλλὰ εἶναι κυρίως τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

ΕΧΕΙ ΒΑΘΕΙΕΣ ΡΙΖΕΣ τὸ Πατρινὸ Καρναβάλι

"Ἀρχισε πρὶν 60 χρόνια μέ... ἀραποσιτοπόλεμο

Τοῦ συνεργάτου μας κ. ΛΑΜΠΗ ΛΟΥΚΟΥ

Γοργὸς θᾶναι ὁ θάνατος τῆς κωμῳδίας καὶ μαζί της θὰ σβήσει τὸ σατιρικὸ πνεῦμα, ἡ λευθεροστομία καὶ τὸ γέλιο. Ἀριστοτέλης «Ἔφα», κατὰ τὸν ἑρμηνευτὴ καὶ σχολιαστὴ του Σίμο Μενάρδο.

Καὶ πραγματικὰ τούτη ἡ προφητεία τοῦ Σταγειρίτη σοφοῦ, ποὺ στηρίχτηκε στὰ «φαλλικὰ» ἐκείνου τοῦ καιροῦ, τὴν ἔλλειψη ἀκόμα τοῦ μύθου, καθὼς ὁ ἴδιος ἔλεγε, ψυχὴ καὶ μάνα τῆς δραματουργίας, γιὰ ἑκατοντάδες χρόνια δρῆκε ἀληθινή.

Ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὸ Μένανδρο ἡ κωμῳδία χάθηκε, παίρνοντας μαζί της καὶ κάθε ἀστεῖο, πειραχτικὸ καὶ εὔθυμο. Νάσου κατοπινὰ ὁ μεσαίωνας, γιομάτος φανατισμό, αὐστηρότητα καὶ μισαλλοδοξία, ποὺ παραδόθει στὶς φλόγες καὶ σ' ἀναθέματα τὸ Ἑλληνικὸ τὸ πνεῦμα μὲ τὸ λαμπερό του μεγαλεῖο. Τὸ ξαχουστὸ Μαντεῖο χρησμοδοτεῖ στὶς ἀπελπισμένες προσπάθειες τοῦ φωτεινοῦ αὐτοκράτορα: Εἴπατε τῷ βασιλεῖ... Ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ.

Εὐτυχῶς ὅμως. Δὲν ἐπρόκειτο αὐτό, ὅπως καὶ ἄλλα ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ «Ἔφα» τοῦ σοφοῦ, στὴ θέση του αἰώνια νὰ μείνει. Ἔσχεται ἡ λαμπερὴ Ἀναγέννηση καὶ διώχνει τὶς κατσιφάρες.

Πρῶτος ὁ Δάντης, ἀπ' τὴν ἀσχὴ κιόλας τῆς Ἀναγέννησης, ἀνασταίνει τὸ πνεῦμα καὶ τὴ λέξη τῆς κωμῳδίας. Χρόνο μετὸ χρόνο ἀργότερα ἡ νέα κωμῳδία, ἀντάμα μὲ τὴν καινούργια ἀντίληψη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμο, ἀρχίζουνε νὰ λανσάρουν τὰ κωμικὰ ἐντεμέτζα, τὶς εὔθυμες ἱστορίες, τὰ φαιδρὰ κηρύγματα, τὶς γιορτὲς τῶν τρελλῶν, τὴ σάτιρα, τὴ γελοιογραφία.

Ὅλα τοῦτα, μὲ τὰ φαλλικὰ μαζί, γίνανε κατοπινώτερα οἱ γονιοὶ τοῦ παγκόσμιου βασιλιᾶ τοῦ γέλιου, τῆς χαρᾶς, τοῦ κατασαμένου, τοῦ ξορκισμένου μὲ τὸν ἀπίγανο Καρνάβαλου.

Ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνα τὸ καρναβάλι, ποὺ καταλέξῃ μεταφράζεται «ἄρση τοῦ κρέατος», μὲ ἄλλα λόγια Ἀπόκρεω, ἀρχίζει νὰ καταχτάσει τὴν Εὐρώπη πρῶτα, τὶς χῶρες τῆς Ἀμερικῆς κατόπιν. Σήμερα εἶναι παγκόσμια γνωστὰ τὰ καρναβάλια τῆς Βενετίας, τῆς Νίκαιας, τοῦ Μόναχου, τοῦ Ρίου Ἰανέϊρου, ποὺ στάθηκαν γι' αὐτὲς τὶς μεγαλοπόλεις αἰτία νὰ γνωριστοῦνε, νὰ φιλιωθοῦνε, νὰ ἀγαπηθοῦνε μὲ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους ἀπὸ κάθε σημεῖο τῆς γῆς, μὲ ὅλες φυσικὰ τὶς εὐεργετικὲς συνέπειες.

Ἡ μοῖρα, ἀπὸ τὶς τόσες καὶ τόσες πόλεις τῆς Ν.Α. Εὐρώπης, διάλεξε τὴν πόλη τοῦ Πατρέα, γιὰ νὰ σταθεῖ μιὰ μέρα ἰσάξια στὴ Βενετία πλάϊ, στὴ Νίκαια, στὸ Μόναχο. Ἴσως, γιατὶ τὸ κοφτερό της μάτι κόψε πῶς ἤτανε ἱκανὴ καὶ ἄξια ἐτούτης τῆς τιμῆς.

Κι' ἀληθινά. Πόσοι κόποι, πόσες φροντίδες, σκοτοῦρες, σπασοκεφαλιές, ἀγῶνες, δὲ χρεῖ νὰ αστήκανε, ὥσπου τὸ Πατρινὸ Καρναβάλι, ποὺ ἀρχίνησε δῶ καὶ ἑξῆντα τόσα χρόνια μὲ ἀραποσιτοπόλεμο, νὰ γίνει πανελλήνιο κι' ὁλόγυρα σήμερα νὰ τραβᾶει γιὰ διεθνές! Νίκησε ὅμως σὲ ὅλους καὶ λεβέντικα ἡ Πάτρα.

Προσπαθήσανε καὶ ἄλλες πόλεις στὴ χώρα μας νὰ φτιάσουνε καρναβάλι. Καμμιά τους ὅμως δὲ μπόρεσε νὰ προκόψει καὶ νὰ ἐπιβληθεῖ. Κι' αὐτό, γιατὶ ἡ ὀργάνωση τέτοιων γιορτῶν, προπάντων δὲ ἡ κατασκευὴ σατιρικῶν ἁρμάτων, μὲ ἐπιτυχία καὶ γοῦστο, χρειάζεται πεῖρα, παράδοση, θέλει πνεῦμα, πνεῦμα καλλιτεχνικὸ καὶ σπιρτόζικο, ἐχτὸς δέβαια ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ τὰ μέσα, ποὺ εἶναι εὐκολώτερο νὰ βρεθοῦν. Καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὰ μιὰ καλὴ διαφήμιση. Τὴν τελευταία τὴν ἐξασφάλισε εὐτυχῶς τέλεια δωρεὰν ἡ Πάτρα.

Οἱ χιλιάδες τῶν Ἑλλήνων ποὺ ὅπως κάθε χρόνο καταφτάσανε καὶ φτάνουνε καὶ σήμερα ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς χώρας, καθὼς καὶ οἱ ἐπισκέπτες μας ἀπὸ Εὐρωπαϊκὰ κράτη, ποὺ μαζὶ μὲ ὁλάκερη τὴν Πάτρα θὰ ξεχυθοῦνε στοὺς δρόμους, θὰ κρεμαστο